

Dopis od P.Lukáše Mizeráka, SVD – misionáře v Mexiku

Chci se s Vámi podělit o mé nové zkušenosti a dojmy z mé začínající mise tady v Mexiku. Takže nejprve se musím naučit jazyk, to je mojí prvořadou úlohou – zvládnout kurz španělštiny. První část kurzu se mi podařilo s Boží pomocí a s pomocí vašich modliteb ukončit 15. dubna. Po zkouškách jsem měli týden prázdnin. Zde v Mexiku mají všichni studenti a děti prázdniny týden před Velikonoce a týden po nich. Já jsem hned po zkouškách společně se dvěma spolubratry z Keni a z Ghany šel na krátkou misijní praxi – již jsem poprvé sloužil mše svaté a byl konečně víc ve styku s lidmi a samozřejmě měl možnost procvičovat své znalosti ze španělštiny. Jenže, tak jak to bývá v jiné kultuře a zemi, ne všemu se dá hned dobře porozumět.

Chichilpetec v lůně přírody

Myslel jsem, že svoji první Velkou noc v Mexiku strávím v nějaké farnosti zde v MexikoCity. Pokaždé, když jsem se ptal kam půjdu, tak jsem dostal odpověď: „Tady nedaleko, do Hidalgo.“ Jenomže Hidalgo je nejen město, ale i velká krajinná oblast. Takže hned po příjezdu do nejbližší farnosti mě místo přivítání domácího kněze čekal autobus s dalšími mladými, kteří věděli více o tom kam vlastně jedeme. Po více než devíti hodinách cesty jsme dorazili do městečka Hidalgo, které spravujeme my verbisti, a tam jsem se konečně dozvěděl, že moje misijní praxe bude v nedaleké osadě Chichilpetec společně s šesti mladými, našimi laickými misionáři. Na krátkém setkání bylo něco přes 150 mladých laických misionářů, kteří se rozhodli, že svůj volný týden a svátky Kristova zmrtvýchvstání chtějí požit mezi lidmi, kteří nemají možnost mnoho vědět o Kristu a Jeho lásce.

Po krátkém rozdělení do malých skupinek jsme se rozešli každý do své komunity, se kterou jsme měli prožít celý týden. Po dvou hodinách cesty vysoko do hor po něčem, co se velmi nepodobalo cestě, ve "speciálním autě", které je přizpůsobené na takové podmínky, jsme celí vytřepaní vystoupili z auta. Tam nás již přivítali domácí lidé s květinami v rukou, s úsměvem na tváři (který jim nechyběl nikdy, když jsem je viděl), ale již v mnohem skromnějším oblečení než tomu bylo dole ve městě.

Při hře s dětmi

To, že překvapení má pro mě Bůh nachystáno ještě víc, jsem měl možnost zjistit hned po mém příjezdu, když jsem se dozvěděl, že zdejší lidé umí velmi málo španělsky. Jejich rodný jazyk byl náhuatl (původní jazyk Aztéků). Španělsky uměli mluvit děti starší sedmi let, které se španělsky nyní učí ve škole společně s místním jazykem náhuatl. Mladší děti a prarodiče uměli jen jazyk náhuatl. Pro začátek to pro mne nebylo potěšující. Měla to být pro mě praxe a trénování jazyka - a zde mluví úplně jinak :-). Bůh při každé překážce od nás čeká odpověď a chce nám ukázat, že je vždy s námi a jací můžeme být s Ním! Jasně, že to není hned. Nejdřív je kousek jakoby tmy ... v našem případě to bylo opravdu tmavé v podobě maličké místnosti, kterou nám dali na spaní. Něco jako kůlna bez oken s hliněnou podlahou. Tam jsme se vyspali, ačkoli věci jsem samozřejmě na to neměl připravené, vždyť to měla být praxe ve městě :-), ale byl jsem šťastný, že se můžu narovnat a trochu si pospat.

Ráno jsem zjistil, že to byl v podstatě ještě velmi luxusní příbytek, protože všichni ostatní měli jen dřevěné domky, stěny z rákosu a nějaký ten plech nad hlavou. Jedině kostel a ještě jedna budova, která sloužila jako "dům pro zdraví" (pro zdravotní sestru, která zde chodila jednou za dva týdny) byly zděné z kamene. A to, že tma netrvá nikdy dlouho, jsem měl možnost zjistit ráno na Květnou neděli. Jeli jsem asi dva kilometry za vesnici, kde se sešli všichni z vesnice na začátek průvodu a já měl možnost poprvé vidět všechny pohromadě. Krátce jsem svícenou vodou požehnal všechny ratolesti a množství květin, které drželi v rukou. S křížem jsem šel v čele průvodu, ohlédl jsem se a viděl a slyšel to velké množství dětí i dospělých jak ze srdce nahlas zpívají, bylo to pro mne něco silného...A tehdy mi poprvé vytryskly z očí slzy a poté ještě mnohokrát. V tom okamžiku jsem pochopil, že ačkoliv jsem velice slabý, neumím jazyk a mnoho jiných věcí, tak jsem přesně na tom místě kde mne chce mít Bůh. U svých oveček, které pokud se podaří, tak mají mši svatou jednou do měsíce. A to nemluví o možnosti přistoupit ke svátosti smíření. Ale jsem tam a jejich

radost neumím lépe popsat, jenom ustavičným úsměvem na tváři a po každé mši horou kytic krásných květin.

Křížová cesta na Velký pátek

Každé dopoledne jsme navštěvovali a požehnávali jejich domovy, společně se modlili a měli rozhovory. Později, když jsem již věděl, kde mají nemocné, tak jsem tyto domy obešel ještě jednou, ale s Pánem Ježíšem... Ještěže jsme chodili po dvou. Můj společník byl rodilý Mexičan a já rozuměl jen málo, o čem se mluví ☺.

Odpoledne jsme měli program pro děti. Ty nás již od rána provázely po našich návštěvách, protože měly prázdniny. Jen tak pro zajímavost. V této komunitě bylo asi 500 dětí a z toho 250 bylo ve věku do 5 let. Tolik andělů jsem pohromadě nikdy neviděl. Bylo to něco nádherného, i když jsem těm nejmenším nerozuměl, ale tady byl s námi někdo, kdo je nad tím vším a spojuje nás láskou a úsměvem. A tak mi stačilo, abych byl s nimi, abych je občas polechtal a usmál se a hned jsem jich měl několik na rukou ☺. Bylo to krásné, byť náročné, protože oni měly vždy o trochu víc energie a teplota kolem 40 stupňů byla pro mě každý den dobrou zátěží. V jejich rodinách jsem byl vždy překvapen v jaké chudobě žijí. Ale to ne proto, že by nepracovali, protože jejich otcové chodí za prací do nejbližšího městečka i dvě tři hodiny, ale tady je prostě velmi těžké vydělat nějaké peníze. Stát se o ně, co se týká finanční podpory, nestará (elektřinu jim sem zavedli před 7 lety). Ale přesto, že žijí velmi skromně, tak žijí neustále s úsměvem na tváři. V každé rodině bylo vícero dětí, navenek na tváři trocha špinavých, tak jako děti když si hrají, ale vždy v čistých šatech. Na jejich životě bylo vidět, že ví jaké je jejich největší bohatství, kde je jejich největší poklad. Ve druhém člověku, v jejich rodině, v lidech kteří žijí v sousedství. A možná, tak jako si nezamykají domy, když někam odejdou, tak vždy mají otevřená svá srdce pro druhé. Dívky ve věku kolem sedmi let již pomáhaly své mámě tím, že celý den nosily na zádech své mladší sourozence. Při mých otázkách "Nejsi unavená? Není tvůj bratr těžký?" jsem nikdy neslyšel odpověď: "Ano." Vždyť je to můj bratr, sestra ... a dál si s námi hrály, běhaly... Když jsem jim někdy koupil nějakou sladkost, většinou to, co se dalo koupit - v igelitovém sáčku zamrzlá sirupová voda, to byla pro ně nejlepší sladkost. Všichni se shlukly a tak jako děti - každý chtěl ochutnat. Ale i tady jsem často zůstal v mírném šoku se slzami očích sledujíc, jak se uměli podělit, až se zřící té sladkosti, i když po ní určitě velmi toužili, a dokázali dát vše mladším.

Každý večer po mši svaté byl program pro mladé a v podstatě tak trochu i pro ty ještě starší. Já jsem zpovídal, i když jsem málo rozuměl a už vůbec nic nerozuměl když se zpovídali v náhuatl, ale věděl jsem jednu větu v jejich jazyce: "Toteco mizneqi miac nochipa" - "Bůh tě má vždycky rád", a to jsem používal velmi často, když mluvili pro mě nesrozumitelnou řečí. Byl jsem velmi rád a dojat, když jsem od nich slyšel, že se zpovídají po pěti letech, po třech ... protože tam není možnost přistoupit častěji ke svátosti smíření, neboť domácí kněz nestíhá, kvůli obrovskému území, které spadá pod jeho farnost.

Uvnitř...

Velmi mě potěšilo, když se mi na Zelený čtvrtek podařilo s pomocí mých animátorů a domácího katechisty přeložit mou vůbec první homilii do jejich jazyka náhuatl, a pak to na mši přečíst, protože většina neumí španělsky, a i když jsou všichni na mši, tak rozumějí minimálně. Na Velký pátek byly obřady podobné jako u nás, ale nechyběla živě hraná křížová cesta a obřady vzkříšení jsme začali v sobotu o půlnoci, jako předtím - za účasti všech, od těch nejmenších dvoutýdenních na hřbetech rodičů až po ty nejstarší, kteří zvládli přijít. A přestože obřady jsou jako u nás, přece v tom byl rozdíl ... určitě to nebyl bezchybný chod liturgie, ale na to Gloria asi nezapomenu. Když jsme zazpívali slavnostní Gloria a rozsvítila se světla, venku vybuchoval ohňostroj, začala hrát živá hudba k tanci, naši animátoři začali ze spodku střechy házet na všech barevné papírky nastříhané na čtverečky spolu s nafukovacími balony ... byla v tom obrovská radost ... A v té radosti se nesla pak celá liturgie. A po mši svaté nekončila, protože mnozí oslavovali až do rána ... sice bez jídla či pití, prostě jen při jejich tanci a hudbě. Byl to pro mě krásný večer, i když jsem byl trochu smutný, že jsem tak málo rozuměl, co jsem četl. Přesto jsem si nikdy nebyl tak jistý přítomností Boha, který zde na tomto místě je tak velmi blízko všech těchto lidí a jak Ho lze snadno vidět ve všech těchto lidech.

Vždy s úsměvem :-)

Když jsme ráno odjížděli, celou dobu jsme měli my i všichni ti, kteří nás přišli vyprovodit a rozloučit se s námi, slzy v očích. Já proto, že tolik tak čisté lásky od dětí či starších v tak těžkých podmínkách jsem dávno nezažil. A opět mi Bůh ukázal, jak všechno dokáže proměnit - a hlavně tehdy, když si myslíme, že to asi nezvládneme. Důležité je nabídnout mu své prázdné ruce, bez jakýchkoliv našich plánů, jedině v hluboké důvěře.

Ted' když jsem se po 11 hodinách cesty znovu vrátil do hlavního města a od pondělí mě čeká další kurz španělštiny, vím, že jsem prožil jedny z nejkrásnějších svátků zmrtvýchvstání a že na ty lidi, kteří mi tolik dali, nezapomenu. Nezapomínám ani na to, že ten čas jsem mohl takto přežít i díky Vaším modlitbám a obětem, které mi zde velice pomáhají a za které z celého srdce děkuji! Prosím Vás také o modlitby za ně, ačkoliv je neznáte, ale vím, že se Vám to vrátí vícenásobně. A zároveň Vám chci popřát všechno to, co jsem viděl a zažil tam v té komunitě Chichilpetec vysoko v horách: velmi velkou radost z Ježíšova vítězství nad smrtí a nad křížem, vždy otevřené srdce pro druhé, ve kterých k nám On přichází, a hlavně, abyste věděli, kde je to Vaše největší bohatství - v člověku, který je při Vás, i když to není vždy snadné ... no právě v něm je u Vás Ježíš! V Chichilpetec to mají mnohem těžší, ale přesto je jejich odpověď :-)

Vím, že to nebude takové pěkné všude tam kam půjdu, ale naučili mě, že když se budu dívat na vše kolem sebe skrze úsměv, bude vše nádherné, i když ne lehké.

*Ze srdce to přeji i Vám a žehnám Vás
+ P. Lukáš*